

zich in de oude volksdracht, alleen droeg ze voor eenig hoofddeksel een gebloemd kapje, dat, tegen het achterhoofd geplaatst, den haarwring bedekte.

Nog eens, ze waren een mooi paar en wie ze zag wandelen in de heerlijke omgeving der stad Pau, die had de opmerking kunnen maken, dat zij met hunne van geluk stralende gezichten zoo recht pasten te midden van het lieflijke, zonnige landschap!

Snel vloog voor de verloofden de tijd voorbij. De sneeuw op de voorbergen smolt weg in de stralen der lentezon en de Gave, zwellend door den toevloed, voerde geweldige watermassa's voort in dolle vaart, naar de Adour, naar zee! De zomer kwam met zijne felle hitte en deed in 't gebergte de sneeuw-grens hooger en hooger stijgen, totdat ten laatste nog slechts de hoogste toppen fonkelden in het wit der eeuwige sneeuw. Toen naderde de herfst, de eerste vallende bladeren van den wijnstok waarschuwden, dat de tijd daar was om de gaarden te berooven van hun sappige vruchten en dagen lang weergalmden de heuvelen van Jurançon, Gélos en Bizanos van de vroolijke drukte van den wijnoogst. Thans verloren de boomen hun herfsttooi en langzaam hulden zich de reuzen der Pyreneeën in hun wit wintergewaad! Voor Marie en André scheen het evenwel, alsof de maanden, die waren voorbijgegaan sedert dien voorjaarsdag aan de „Fontaine de Trespoey,” slechts enkele weken waren geweest, want in de weelde van hun groot geluk gleden hun dagen ongemerkt voorbij, de een gelijk aan den ander, zonder dat een enkele door kommer of verdriet zich vasthechtte in het geheugen. En wanneer hun gedachten zich losmaakten van het heden, dan was het alleen om zich naar de toekomst te wenden, naar den snel naderenden dag, waarop zij beiden voor goed vereenigd zouden worden! Aan den overkant der Gave nabij Gélos, in „de gelukkige vallei,” hadden ze reeds een huisje gehoord, en nog voor het einde van 't jaar hoopten ze het te betrekken.

't Was op een Zaterdagmiddag en vóór het gewone uur verliet André zijn werkplaats. Tegen zijne gewoonte sloeg hij echter niet het welbekende pad in, dat langs het huis der familie Gazenave voerde, doch begaf zich met een hengelstok op den schouder naar den stationsweg om daar in de snelvlietende Ousse te gaan visschen. Reeds een paar dagen te voren had hij dit plannetje beraamd en als nu het geluk hem wat meeliep, dan zou hij straks na één, twee uurtjes Marie en hare ouders met een paar lekkere forellen kunnen verrassen.

Juist voor het station verdeelt zich het water der Ousse: de kleinste helft vloeit door een soort van sluis en stort zich niet ver vandaar bruisend in de Gave, doch het grootste deel voedt den krachtigen, wielenden stroom van het molenkanaal, dat in de fabrieken der benedenstad tal van raderen onafgebroken doet draaien. Dadelijk na de scheiding zijn beide overbrugd door een lang, laag gewelf, dat aan rijtuigen en voetgangers toegang verleent tot de ruimte voor het stationsgebouw. Langs het laatste eind der onverdeelde Ousse loopt een stevige steenen borstwering, een meter ongeveer hoog en wellicht een voet breed, die bij hooge waterstanden den laaggelegen rijweg voor overstrooming moet beveiligen.